

Per la Pau, perdó i democràcia

written by Mireia Juanola | 6 d'abril de 2018

Ja fa temps que insisteixo que vivim en una societat en què el que s'ha perdut són els valors i el respecte.

Tothom té el seu punt de vista i la seva veritat, i davant de conflictes oberts sovint costa molt fer entrar en raó les parts, perquè cadascú creu que la seva és la bona. Tot està en funció de la interpretació que cadascú fa de la seva realitat, i en això no hi ha opcions, perquè cadascú interpreta la realitat a la seva manera.

És molt fàcil reclamar la raó quan un es creu estar en possessió de la veritat absoluta i pensa que és l'altre qui ha de cedir i que, per tant, és el culpable o responsable del conflicte.

Però d'entrada el que sembla evident és que qualsevol conflicte, sigui el que sigui, té un dia en què es va generar, el primer dia, i que va ser a partir de llavors que va anar escalant, pugna sobre pugna, agressivitat i violència, per mirar de desfer un greuge que hom considera que li han causat.

Per això crec que és útil recórrer a la història, com a fenomen objectiu, perquè en algun moment s'ha produït un fet que ha esdevingut injust i lamentable i, normalment la guerra, la condemna abusiva, l'ús de la violència o la mort han passat per damunt de les persones, habitualment en benefici dels interessos dels més forts.

Però cada greuge té un nom, i cada nom té un entorn que el plany o el plora. I si el greuge esdevé injustícia o mort, la situació esdevé irreversible. Tots tenim clar que la mort és el final d'una dimensió natural, però cada mort o greuge inexplicable implica una incomprensió i un sofriment aliè a

aquell que el plora. Hi ha morts prematures, accidentals o catastròfiques lligades a la naturalesa o a l'esdevenidor, però cap mort lligada a una situació d'interès, abús o poder resulta anímicament interpretable i pot ser tan especialment dolorosa que pot ratllar els límits de la racionalitat; de manera similar passa en situacions d'injustícia quan se supera el respecte i la igualtat entre persones, com l'esclavatge o el sotmetiment, a partir de les guerres, el poder o la injustícia.

Per això, en qualsevol conflicte, per embolicat que sembli, caldria anar estirant el fil enrere fins a trobar el punt d'inflexió que el va generar. Segur que la majoria d'historiadors tenen en el seu punt de mira moments clau en la història que han esdevingut crucialment conflictius, d'on es podria extreure una objectivitat necessària, relatant els fets únicament per damunt de la subjectivitat dels vencedors o els vençuts. Segurament així començaríem a trobar els orígens i les solucions de moltes coses, sobretot si ens ho miréssim des del punt de vista de les víctimes i no dels poders que els han causat.

També entenc que, en la majoria dels casos, la situació ha esdevingut tan complexa que estirar el fil de la història esdevindria excessivament feixuc i indestriable. Per això, una de les poques possibilitats raonables per resoldre els conflictes seria demanar un perdó col·lectiu, una aturada de les hostilitats i que fossin les persones que, mitjançant la seva actitud (com en l'abraçada de Rubí després dels atemptats de la Rambla entre l'imam i el pare del nen mort) o el vot democràtic en casos territorialment complexos, retornessin les coses al lloc on, des del punt de vista humà, mai haurien hagut de produir-se.

Conquestes, reconquestes, batalles, invasions... On queden les persones? Que cadascú decideixi qui és, d'on és, com se sent i amb quin col·lectiu s'identifica per treballar en comú i defensar aquells interessos que permetin mantenir la pau, les

necessitats i la dignitat de les persones a partir dels valors humans i el capteniment col·lectiu cap a la comunitat, i la respecti i respecti les comunitats dels altres. Pot semblar una idea idíl·lica que ratlli la ingenuïtat infantil, probablement fruit de la incomprensió de tantes coses que ja fa massa temps que passen i amb el malaurat resultat d'aquests últims dies, on tots hi hem perdut, tot i que alguns més que d'altres.

Potser ha arribat el moment de fer una parada col·lectiva, *un reset*, escoltar cadascuna de les parts en conflicte, i que les persones decideixin lliurement què volen ser, més enllà dels interessos especulatiu, particulars, de poder o econòmics, perquè al final les víctimes són els ajusticiats injustament o aquells qui han mort abans d'hora i tots aquells qui els ploren, ...i aquest mal ja no el podrà reparar ningú.